

Στά Ίχνη τῶν Ἁγίων

Ἅγιος Νεκτάριος, ἓνας ἅγιος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα (9 Νοεμβρίου)

Σκεφτήκατε ποτέ, παιδιά, ὅτι ἴσως ἀνάμεσά μας ἔχουμε ἓναν ἅγιο; «Μά πῶς εἶναι δυνατόν αὐτό στή δική μας ἐποχή;», θά ρωτήσει κάποιος. Μή σᾶς φαίνεται παράξενο. Κάθε ἐποχή, ἀκόμη καί ἡ δική μας, ἔχει τούς ἁγίους της. Καί οἱ ἅγιοι αὐτοὶ κινοῦνται πολύ ἀπλά καί ἀθόρυβα ἀνάμεσά μας, γι' αὐτό κανεῖς δέν τούς παίρνει ἀμέσως εἶδηση.

Ἕνα ἀπλό μικρό παιδί ἦταν καί ὁ ἅγιος Νεκτάριος· τό πέμπτο ἀπό τά ἔξι παιδιά μιᾶς πολύτεκνης φτωχῆς οικογένειας. Δεκατριῶν χρονῶν, στά **1859**, ἄφησε τή γενέτειρά του, τή **Σηλυβρία** τῆς ἀνατολικῆς Θράκης, καί πῆγε στήν **Κωνσταντινούπολη** γιά νά βρεῖ δουλειά καί νά μάθει γράμματα.

Ἕνα μικρό παιδί, μά μέ πίστη δυνατή. Γι' αὐτό δέν δείλιασε μπροστά στίς δυσκολίες. Ὁ ἔμπορος, κοντά στόν ὁποῖο θά δούλευε, ἀναγκάστηκε ξαφνικά νά μεταναστεύσει σέ μακρινή περιοχή. Ἔτσι ὁ μικρός **Ἀναστάσης** -αὐτό ἦταν τό βαφτιστικό του ὄνομα- δέν μπόρεσε νά τόν συναντήσει. Καί βρέθηκε στή μεγάλη πόλη μόνος του, ἄγνωστος ἀνάμεσα σέ ξένους. Μόνος του; Ὁχι. Εἶχε **ἀχώριστο**

φίλο καί σύντροφό του τόν Χριστό, πού πίστευε καί αγαπούσε. Μέ τή δική Του δύναμη μπορούσε ν' αντιμετωπίζει μέ θάρρος τά προβλήματα τῆς ζωῆς.

Βρῆκε δουλειά σ' ἓνα ἐργαστήρι πού στοίβαζε μπάλες καπνοῦ σέ μεγάλα κουτιά καί κάσες. Ἦταν ὑποχρεωμένος νά δουλεύει ἀπό πολύ πρῶί ὡς ἀργά τό βράδυ. Καί δυστυχῶς, τό ἀφεντικό του θύμωνε συνεχῶς, τά ἔβαζε μέ ὄλους. Μά ὁ Ἀναστάσης δέν ἔχασε τό θάρρος του. Κάθε μέρα ἔκανε τόν σταυρό του καί ξεκινούσε μέ ὄρεξη τή δουλειά.

Κι ὅταν ἔφτανε τό βράδυ, εἶχε μιά ξεχωριστή χαρά. Ἔβαζε σέ ἐφαρμογή ἓνα μυστικό ἱεραποστολικό σχέδιο πού εἶχε σκαρφιστεῖ: Ξεχώριζε πάνω ἀπό πενήντα περιτυλίγματα, στά ὁποῖα τύλιγαν τά κουτιά μέ τόν καπνό, καί σ' αὐτά **ἀντέγραφε χωρία ἀπό τήν Ἁγία Γραφή καί λόγια Πατέρων!** Εἶχε συγκεντρωμένα τέτοια χωρία σ' ἓνα χοντρό τετράδιο, πού τό κουβαλοῦσε μαζί του. Πολλά τά εἶχε μάθει πλέον ἀπ' ἔξω. Κι ἔνιωθε τόσο εὐτυχισμένος, πού μπορούσε νά τά προσφέρει στους ἀνθρώπους! Αὐτός ὁ φτωχός μπορούσε νά δωρίζει τά πολυτιμότερα μαργαριτάρια! Καί τί θαυμαστό! Ἀπό τότε πού ἄρχισε αὐτή τήν ὁμορφη συνήθεια ὁ Ἀναστάσης, ἡ δουλειά ὄλο καί πιό πολύ πρόκοβε. Οἱ παραγγελίες αὐξάνονταν!

Σάν ἔφτασε ὅμως ὁ χειμώνας, ἡ φτώχεια χτύπησε σκληρά τόν Ἀναστάση. Μέ τόν καιρό καί ἀπό τό πολύ τρέξιμο **ἔλειωσαν τά φτωχικά του ροῦχα, ἔλειωσαν καί τά παπούτσια του.** Κι ἦταν βαρὺς ὁ χειμώνας, μέ χιόνι, μέ ἀτέλειωτες βροχές. Κρύωνε τό παιδί, υπέφερε φοβερά. Κάποιο βράδυ τόλμησε νά πλησιάσει τό ἀφεντικό του καί νά ζητήσει βοήθεια. Μά ἐκεῖνος τόν κοίταξε μέ περιφρόνηση καί τοῦ μίλησε αὐστηρά. Δέν ἔδειξε καμιά διάθεση νά τοῦ συμπαρασταθεῖ.

Μούσκεψε τό μαξιλάρι του στά δάκρυα ἐκεῖνο τό βράδυ ὁ Ἀναστάσης. Ὅταν γιά λίγο τόν πῆρε ὁ ὕπνος, εἶδε στό ὄνειρό του τόν παντοκράτορα Χριστό. Τόν ρωτοῦσε «γιατί κλαῖς;», μά ἐκεῖνος δέν

μπορούσε νά τοῦ ἀπαντήσει. Ὄταν ζύπνησε -χαράματα ἦταν ἀκόμη- ἀποφάσισε νά γράφει ἕνα γράμμα. Πῆρε, λοιπόν, χαρτί καί μολύβι καί ἔγραψε:

«Χριστέ μου, μέ ρώτησες γιατί κλαίω. Ἐλειωσαν τά ροῦχα μου, ἔλειωσαν τά παπούτσια μου, βγῆκαν τά δάχτυλά μου ἔξω καί ὑποφέρω. Κρυώνω τώρα τόν χειμώνα. Πῆγα χθές στό ἀφεντικό μου καί μ' ἔδωξε... Χριστέ μου, τί νά κάνω; Συγχώρεσέ με πού Σ' ἔνοχλῶ. Σέ προσκυνῶ καί Σέ λατρεύω, ὁ δοῦλος σου Ἀναστάσιος».

Ἐβαλε τό γράμμα του σ' ἕναν φάκελο τό παιδί μέ τήν ἀπλή μά δυνατή πίστη κι ἔγραψε: «Γιά τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό». Διεύθυνση: «Πρός τόν οὐρανό».

Χαράματα ἀκόμη ξεκίνησε γιά τό ταχυδρομεῖο. Εἶχε νά ταχυδρομήσει κι ἄλλα γράμματα. Στόν δρόμο συνάντησε τόν κυρ-Θεμιστοκλῆ τόν γείτονα, πού εἶχε ἀπέναντί τους κατάστημα μέ κάδρα καί κορνίζες. Πήγαινε κι αὐτός στό ταχυδρομεῖο. Βλέποντας τόν Ἀναστάση μέ τά τρύπια παπούτσια νά τρέχει μέσ στό κρύο πρῶ πρῶ, τόν λυπήθηκε καί προθυμοποιήθηκε νά ταχυδρομήσει αὐτός καί τά δικά του γράμματα.

Σέ μιὰ ἐβδομάδα μιὰ ἀπρόσμενη ἔκπληξη περίμενε τόν Ἀναστάση. Δέχτηκε ἕνα ταχυδρομικό δέμα. Ἀποστολέας: Ὁ Ἰησοῦς Χριστός! Λοιπόν, ἔλαβε τό γράμμα του; Καί τώρα τί τοῦ στέλνει; Μέ τρεμάμενα χέρια, ὄλος ἀπορία καί συγκίνηση ὁ Ἀναστάσης ἀνοίγει τό δέμα. Βούρκωσαν τά μάτια του. Ὅλοκαινουργια ροῦχα καί παπούτσια! Ἐπεσε στά γόνατα καί μέ λυγμούς εὐχαριστοῦσε τόν ἀγαπημένο του Χριστό.

Δέν τελείωσαν, ὥστόσο, τά βάσανά του. Τό ἀφεντικό του, μόλις τόν εἶδε καλοντυμένο, ἔβαλε τό κακό στό νοῦ του. Νόμισε πῶς ὁ Ἀναστάσης τά ἔκλεψε τά καινούργια ροῦχα καί τά παπούτσια, κι ἄρχισε ἀλύπητα νά τόν δέρνει. «Δέν εἶμαι κλέφτης, δέν εἶμαι κλέφτης, κύριε», ἐπαναλάμβανε κλαίγοντας τό παιδί.

Ἄκουσε τίς φωνές τους ὁ γείτονας καί ἔτρεξε ἀμέσως, γιά νά φα-

νερώσει την αλήθεια. Αυτός ήταν ο «άγγελος» πού είχε στείλει τό δέμα ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ. Παραξενεύτηκε ὅταν εἶδε τόν φάκελο πρὸς τόν Ἰησοῦ Χριστό καί διάβασε τό περιεχόμενό του. Συγκινημένος ἀπό τήν ἀνάγκη τοῦ παιδιοῦ καί τή θερμή του προσευχή θέλησε νά τοῦ κάνει ἕνα δῶρο. Ἀλλά κι ἕνα δεύτερο δῶρο ἔκανε στή συνέχεια ὁ κυρ-Θεμιστοκλῆς στόν Ἀναστάση: Τόν πήρε στό δικό του κατάστημα, νά δουλεύει μέ καλύτερες συνθῆκες.

Τά χρόνια πέρασαν. Τό μικρό παιδί μεγάλωσε. Ἔγινε **δάσκαλος** καί ἀργότερα **ἱερομόναχος μέ τό ὄνομα «Νεκτάριος»**. Σπούδασε στή **Θεολογική Σχολή τῆς Ἀθήνας** καί ἀνέβηκε σέ ὑψηλά ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα στήν **Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου**, ὥσπου ἔγινε **ἐπίσκοπος στή Μητρόπολη Πενταπόλεως**. Δέν τέλειωσαν ὅμως οἱ περιπέτειες τῆς ζωῆς. Τόν φθόνησαν τόν ἅγιο Νεκτάριο καί τόν κατηγορήσαν μέ πολλές **ψεύτικες κατηγορίες**. Ὅταν μεγαλώσετε, παιδιά, ἀξίζει νά μάθετε μέ λεπτομέρειες τή ζωή του, γιά νά θαυμάσετε τή γενναιότητα τῆς ψυχῆς του, τήν ἐμπιστοσύνη του στόν Θεό, τήν **ἀνεξικακία** του. Πάμφτωχος ἔμεινε, δέν εἶχε κάποιες μέρες οὔτε μπουκιά νά βάλει στό στόμα του, ἀλλά κακιά λέξη δέν εἶπε γιά κανέναν ἀπό τούς ἐχθρούς του.

Ἀργότερα, ἔγινε **διευθυντής στή Ριζάρειο Ἐκκλησιαστική Σχολή** τῆς Ἀθήνας. Οἱ σπουδαστές ἐκεῖ προορίζονταν νά γίνουν θεολόγοι ἢ ἱερεῖς. Ὁ ἅγιος Νεκτάριος τούς μεταγγίζε τήν πίστη καί τήν ἀγάπη. Ἦταν ὁ ἴδιος ἕνα ζωντανό παράδειγμα. Ἐνα βράδυ τόν «συνέλαβε» ὁ ἐπιστάτης τῆς σχολῆς νά κάνει, ξέρετε τί; Νά καθαρίζει τίς τουαλέτες. Γιατί ἄραγε; Γιά νά μή χάσουν τόν μισθό τους ὁ καθαριστής καί ὁ βοηθός του, πού συνεχῶς φιλονικοῦσαν μεταξύ τους καί τίς ἄφηναν λερωμένες. Ἡ ταπείνωσή του τούς συγκλόνισε καί τούς δυό, ὥστε ν' ἀλλάξουν συμπεριφορά.

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του παρέμεινε ταπεινός, χωρίς κακία γιά τούς ἐχθρούς του. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός τόν δόξασε. Ἀμέσως μετά τόν θάνατό του, στίς **9 Νοεμβρίου 1920**,

ἄρχισε ὁ ἅγιος **νά εὐωδιάζει καί νά θαυματουργεῖ**. Σήμερα στήν **Αἴγινα** ἕνας περιλαμπρος ναός ὑψώνεται στ' ὄνομά του καί μέ εὐλάβεια πάμπολλοι προσκυνητές ἀσπάζονται τά ἅγια λείψανά του.

Θέλω νά γίνω ἅγιος!

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος εἶναι ἕνας ἅγιος τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα. Ἄκο-
λούθησαν κι ἄλλοι: ὁ ἅγιος Παῖσιος, ὁ ἅγιος Πορφύριος, ἡ ἅγια
Σοφία τῆς Κλεισούρας. **Δέν ἔπαψε ἡ γῆ μας αἰῶνες τώρα νά
στελναι ἁγίους στόν οὐρανό**. Νά γιατί σᾶς εἶπα, παιδιά, στήν ἀρχή
πώς ἴσως κι ἀνάμεσά μας νά περπατοῦν ἅγιοι.

Τί κι ἂν ὁ πολύς κόσμος κατρακυλάει ὀλοένα καί περισσότερο
στή διαφθορά; Ὑπάρχουν πάντοτε οἱ λίγοι ἐκλεκτοί τοῦ Θεοῦ. Κι
εἶναι αὐτοί «**τὸ ἅλας τῆς γῆς**» καί «**τὸ φῶς τοῦ κόσμου**» (Μθ 5,13.
14). Λιγοστό ἀλάτι βάζουμε στό φαγητό, ἀλλά αὐτό τό νοστιμίζει.
Κι ἕνα μικρό κερι ἀρκεῖ μέ τό λιγοστό φῶς του νά διαλύσει τό βαθύ
σκοτάδι. (*Ἄν οἱ συνθῆκες τό ἐπιτρέπουν, ἀνάβουμε ἕνα κερι, ἀφοῦ
πρῶτα σβήσουμε τά φῶτα στήν αἴθουσα τοῦ Κατηχητικοῦ μας*). Ἔτσι
καί οἱ λίγοι τοῦ Θεοῦ κάνουν "νόστιμη", ὁμορφη τή ζωή τῶν ἀνθρώ-
πων καί σκορποῦν τό φῶς τῆς ἐλπίδας.

Μακάρι, παιδιά, μέ τήν πρεσβεία τοῦ ἁγίου Νεκταρίου νά γεννηθεῖ
καί στή δική μας τήν καρδιά ἡ ἐπιθυμία «**νά γίνω ἅγιος**», νά πιστεῦω
καί ν' ἀγαπῶ τόν Χριστό μέ ὅλη τή δύναμη τῆς καρδιάς μου! Ἀμήν.

**Ἄγιε Νεκτάριε, τήν πρεσβεία σου ζητῶ
ἅγιος μικρός νά γίνω,
δυνατά ὅπως ἐσύ
τόν Θεό νά ἀγαπῶ**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. *Εικόνα αγίου Νεκταρίου.*
2. *Άφισα με τούς αγίους τῆς ἐποχῆς μας.*
3. *Ἀπολυτίκιο σέ ἀρχεῖο κειμένου-ἤχου.*
4. *Παιχνίδι.*
5. *Κατασκευές μέ φυσίκια Αἰγίνης.*
6. *Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.*